

Шеф. (приближва ся сѣмнително) Мене ли выкате Господине?

Бойчо. Да, Господине. Обычамъ да ся запознаѣ съ васъ.

Шеф. Твърдѣ добръ. Щѣ ли могѣ да ви послужи въ нѣщо?

Бойчо. Мысльѣ че ще можете.

Шеф. Е! добръ. Азъ щѣ ви послужи на радо сърдце.

Бойчо. Могѣ ли да ся увѣрѣ на васъ?

Шеф. Ако мя считате за почтенъ човѣкъ, то може да ся увѣрите.

Бойчо. Почтенъ тя считамъ — за секога почтенъ — Слушай, тука нема никой да чуе — ный сме най почтенни хора на свѣта.

Шеф. Какво искате да кажете съ това?

Бойчо. Исамъ да ви кажѣ, че колкото припечелимъ съ врѣдность-тѣ си ще го дѣлимъ братски. Ако на примѣръ играе нѣкой отъ насъ въ Ломъ, а другъ въ Видинъ то ный ще дѣлимъ печалбѣ-тѣ до парѣ и нищо нема да скриваме єдинъ отъ другъ.

Шеф. Твърдѣ добръ Господине! Сега какво искате отъ мене?

Бойчо. Вый ми ся, Господине, приструвате че нищо неразбирате, отъ това що ви казвамъ, но азъ вы добръ съглѣдахъ. Азъ си познавамъ тайфа-та. Нека дойде єдинъ съвсѣмъ страненъ при масѣ-тѣ, дѣто ся играе и азъ за єднѣ четвърть на часа щѣ ви го опишѣ до колко отбира отъ игрѣ.

Шеф. Заръ мыслите, че азъ разбирамъ отъ игрѣ?

Бойчо. (смѣешкомъ) не ся приструвайте че неразбирате; азъ ви одавно смотрѣвамъ, ный имаме